

Sygn. akt IX P 24/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy _____ w Gliwicach Wydział IX

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Maria Konieczna
Sędziowie/Ławnicy:	./.
Protokolant:	Iwona Porwoł

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2016 r.

przy udziale: ./.

sprawy z powództwa A. W.

przeciwko (...) S.A. w K. Oddział Kopalnia (...) w R.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej (...) S.A. w K. Oddział Kopalnia (...) w R. na rzecz powódki A. W. kwotę 105.000,00 zł (sto pięć tysięcy złotych 00/100) tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 15 lipca 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty,
- oddala powództwo w pozostałej części,
- koszty zastępstwa procesowego wzajemnie znosi pomiędzy stronami,
- nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (Kasy Sądu Okręgowego w Gliwicach) kwotę 5.250,00 zł (pięć tysięcy dwieście pięćdziesiąt złotych 00/100) tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu oraz kwotę 887,37 zł (osiemset osiemdziesiąt siedem złotych 37/100) tytułem nieuiszczonych kosztów opinii biegłych sądowych, odstępuje od obciążania powódki resztą kosztów procesu.

Sędzia:

Sygn. akt. IX P 24/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 13 sierpnia 2015r. powódka A. W. domagała się zasądzenia od pozwanej (...) S.A. Oddział KWK (...) w R. kwoty 150.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę związaną z utratą ojca P. W. z ustawowymi odsetkami od dnia 15 lipca 2015r. do dnia zapłaty i zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki

kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i kosztów pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

W uzasadnieniu powódka podała, iż P. W. będący jej ojcem zmarł w dniu(...) w następstwie wypadku przy pracy w pozwanej, przyczyną zgonu był doznany w wypadku uraz wielonarządowy. W protokole ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku stwierdzono nieprzestrzeżenie przez pracodawcę zasad bezpieczeństwa i higieny pracy.

Pozwana ponosi odpowiedzialność na zasadzie ryzyka na podstawie art. 435 § 1 kc a podstawą prawną żądania powódki jest przepis art. 446 § 4 kc, gdy powódka w związku z utratą ojca w następstwie wypadku przy pracy w pozwanej doznała krzywd w postaci szczególnie bolesnego i dotkliwego przeżycia, utraty jednej z najistotniejszych osób w swoim życiu, gdy w dniu śmierci ojca miała niespełna 17 lat, była w okresie dorastania, podejmowania najważniejszych życiowych decyzji., tydzień po wypadku było zaplanowane jej przyjęcie urodzinowe, które zamiast czasu pełnego radości było okresem żałoby i smutku po zmarłym ojcu, a pustka która nastąpiła po jego śmierci nigdy nie zostanie wypełniona. Powódka utraciła wskutek zdarzenia jw. poczucie bezpieczeństwa emocjonalnego, finansowego, nie może pogodzić się z tym, że ojciec nie będzie świadkiem najważniejszych chwil w jej życiu, zawsze będzie jej brakowało jego dobrych rad, odczuwany ból wywarł piętno w jej życiu, gdy ojciec był dla niej oparciem, zarażał uśmiechem, energią, optymizmem, często zabierał ją na wycieczki pokazując uroki życia, wspierał w trudnych chwilach.

Żądana kwota zadośćuczynienia jest zasadna, pozwoli powódce w zaistniałych okolicznościach poprawić jakość życia.

Powódka skierowała przedsądowe wezwanie do zapłaty do pozwanej, które pozostało bez odpowiedzi.

Żądanie odsetek znajduje uzasadnienie w art. 455 kc oraz w utrwalonym już w tym zakresie orzecznictwie sądowym.

Pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa i o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwana przyznała, iż P. W. uległ śmiertelnemu wypadkowi przy pracy w pozwanej w dniu(...). zarzucając, iż przyczyną sprawczą wypadku było naruszenie przez wymienionego przepisów regulaminu transportu materiałów i jazdy ludzi kolejką spągową, który zawiera kategoriyczny zakaz równoczesnego transportu materiałów i jazdy ludzi. Pozwana zarzuciła przyczynienie się poszkodowanego do wypadku.

Odnośnie żądanego zadośćuczynienia pozwana podniosła, że jest ono nieuzasadnione, na pewno rażąco wygórowane podkreślając, iż niewątpliwie utrata ojca jest tragedią dla członków rodziny, ale swego rodzaju rekompensatą tej straty jest funkcjonujący w pozwanej system wynagrodzeń i wypłaty świadczeń, co nastąpiło w stosunku do rodziny zmarłego, gdy pozwana objęła rodzinę, w tym powódkę, wszechstronną opieką i różnymi formami wsparcia.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił co następuje:

Powódka urodziła się (...) Jest córką P. W., który zmarł w dniu (...). w następstwie wypadku przy pracy w pozwanej.

Dowód: odpis skrócony aktu urodzenia powódki, odpis skrócony aktu zgonu ojca powódki k. 16 i k.13 akt.

Poszkodowany P. W. rozpoczął pracę w dniu (...) na zmianie o godzinie 24 – tej. Zatrudniony był jako górnik w oddziale (...)5. Był członkiem brygady czteroosobowej, której zadaniem było prowadzenie prac w przodku chodnika podścianowego. Brygada podczas przemieszczania się w kierunku poziomym 1000 metrów doszła do trasy kolejki spągowej, która ruszała z materiałem w kierunku poziomym 1000 metrów. Pracownicy działu (...), w tym poszkodowany, bez porozumienia się z obsługą wskoczyli do kabiny na wózku hamulcowym. Około godziny 5:32 podczas jazdy w kierunku poz. 1000 merów nastąpiło zerwanie linii ciągnącej. Zestaw transportowy zaczął się staczać w kierunku przeciwnym do kierunku jazdy. W tym czasie poszkodowany wyskoczył ze staczającego się zestawu i został uderzony przez materiał załadowany na platformach transportowych, które w dalszym ciągu staczały się. Po przejechaniu ok. 26 metrów zestaw zatrzymał się w wyniku zadziałania układu hamulcowego. Pozostali członkowie brygady udali się w kierunku poszkodowanego, którego znaleziono nieprzytomnego w pozycji leżącej powyżej zestawu

transportowego. Pracownicy rozpoczęli reanimację poszkodowanego, którą kontynuował lekarz przybyły na miejsce zdarzenia. Poszkodowany nie odzyskał funkcji życiowych, o godzinie 6.55 lekarz stwierdził zgon i jego przyczynę: uraz wielonarządowy.

Jako przyczynę wypadku ustalono niedozwoloną jazdę ludzi kolejką spągową podczas transportu materiału, zerwanie liny na kolejce spągowej linowej, zły stan techniczny liny na kolejce spągowej, niedostateczną kontrolę stanu technicznego liny na kolejce spągowej.

Stwierdzono nieprzestrzeganie przez pracodawcę przepisów bhp w postaci eksploatacji liny na kolejce spągowej niezgodnie z § 551 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 28 czerwca 2002r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy...

Nie stwierdzono aby wyłączną przyczyną wypadku było naruszenie przez poszkodowanego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia spowodowane przez niego umyślnie lub w skutek rażącego niedbalstwa.

Dowód: protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku k. 10 – 12 akt, dokumentacja pozwanej w pliku dotycząca wypadku.

Poszkodowany był członkiem zespołu pracowniczego, który wraz z nim nie przestrzegał nie tylko przepisów bhp ale również zasad wynikających z treści instrukcji bezpieczeństwa transportu, jak i podejmował decyzję o jeździe bez uprzedniego kontaktu z dozorem, czy też osobami odpowiedzialnymi za transport lub choćby sprawdzenia, czy można wsiąść do zestawu. Podjął też decyzję o wyskoczeniu z wózka, co stanowiło współprzyczynę powstania wypadku i jego skutków, ale mógł tak uczynić w odruchu samoobrony.

Do wypadku nie doszłoby, gdyby:

- lina była sprawna technicznie (a była skrajnie niesprawna) i gdyby dokonano dokładnej kontroli liny przed podjęciem decyzji o transporcie,
- poszkodowany nie wsiadłby do zestawu transportowego, a następnie po awarii nie wyskoczyłby z niego,
- alternatywnie: przewożony materiał byłby prawidłowo zabezpieczony przed zsunieniem się z wózka i wtedy nie uderzyłby poszkodowanego.

Jako współprzyczyny, które miały pośredni wpływ na wypadek można podać: niewłaściwą organizację pracy i kierowanie pracownikami ze strony dozoru (ukaranie sztygarów karą nagany).

Poszkodowany pracownik nie miał wpływu na właściwe przygotowanie, organizowanie i kierowanie pracami oraz na kontrolę stanu liny.

Nie istnieją matematyczne wzory na wyliczenie stopnia przyczynienia się stron do wypadku. Biorąc pod uwagę ustalenia jw. poszkodowany przyczynił się do powstania wypadku alternatywnie, ogólnie w 30 %, a jeżeli uznać, że dodatkowo postępował negatywnie wyskakując z wózka, to stopień jego przyczynienia się do wypadku można określić na 40 %.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy oraz ergonomii K. D. k. 72 – 80 akt, wraz z uzupełniającą k. 114 – 119 akt.

Powódka bezpośrednio po śmierci ojca płakała, nie potrafiła uczęszczać do szkoły, gdy była „oczkiem w głowie ojca”. Powódka ograniczyła kontakty towarzyskie, bo jej się niczego nie chciało, zażywała duże ilości tabletek, w tym uspakajających, nie korzystała z pomocy psychologa w zaistniałej sytuacji lecz z pomocy rodziny.

Powódka nie mogła uwierzyć w śmierć ojca, gdy nastąpiło to tydzień przed jej urodzinami, którymi nie mogła się cieszyć, nie chciała się z nikim spotykać, przerwała okresowo naukę. Utraciła najważniejszą osobę, niezastąpionego

ojca z którym zawsze spędzała razem wolny czas, wspólnie wyjeżdżała do dziadków w niedzielę, miała zły stan psychiczny.

Teraz pozostaje powódce tylko pójście na cmentarz, bardzo częste wspomnienia ojca, rozpacz, tęsknota.

Dowód: zeznania świadka H. W. k. 69 akt i protokół elektroniczny k. 70 akt, zeznania powódki k. 69 akt i protokół elektroniczny k.70 akt.

Powódka na wiadomość o śmierci ojca przeżywała smutek, stan niedowierzania, doznała reakcji stresowej. Obniżonemu nastrojowi towarzyszyła płaczliwość, przemijające zaburzenia snu, osłabienie łaknienia, doświadczała pustki, przewartościowań o charakterze egzystencjalnym, żalu wynikłego z zerwania więzi, częściowo złości. Przez okres kilkutygodniowy nie wypełniała obowiązków szkolnych, wobec indywidualnego sposobu przeżywania straty, potrzeby przebywania w środowisku rodzinnym i osób najbliższych. Nie była leczona psychiatrycznie, nie pozostawała pod opieką psychologiczną, objęta była siecią wsparcia rodziny i przyjaciół, przyjmowała ogólnodostępne preparaty ziołowe o działaniu uspokajającym.

Powódka w wyniku śmierci ojca doznała szeregu negatywnych stanów emocjonalnych, potęgowanych przedwczesną utratą ojca, nagłym charakterem straty i dramatycznymi okolicznościami śmierci. Utrata osoby ojca zachwiała jej poczucie bezpieczeństwa z uwagi na brak wsparcia, którego udzielał on rodzinie na różnych płaszczyznach życia. Powódka utraciła wsparcie ojca w szczególnym okresie rozwojowym, okresie dojrzewania, gdy w dacie śmierci ojca była niepełnoletnia, pozbawiona została wsparcia ze strony ojca w przyszłości, zablokowane zostały możliwości wspólnego obchodzenia ważnych wydarzeń życiowych.

Powyższe stanowi o istotnych kosztach psychologicznych poniesionych przez powódkę, które można wraz z doświadczeniem trudnych emocji zakwalifikować jako doznana krzywdę.

Zmiany w sferze psychicznej obejmują ujemne zmiany emocjonalne przeżywane przez powódkę. Całokształt przeżyć zawierał się w ramach fizjologicznej reakcji żałoby, której proces został prawidłowo zintegrowany i domknięty.

Dowód: opinia biegłego sądowego specjalisty psychologa mgr E. K. k. 136 – 140 akt.

Powódka skierowała do pozwanej wezwanie do dobrowolnej zapłaty kwoty 150.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wywołaną utratą bliskiej osoby ojca pismem z dnia 23 czerwca 2015r. z określeniem terminu na spełnienie świadczenia w nieprzekraczalnym terminie do dnia 14 lipca 2015r.

Pozwana pozostawiła to pismo bez odpowiedzi.

Dowód: pismo k. 17 – 19 akt.

Pozwana z tytułu zaistniałego wypadku wypłaca między innymi powódce miesięczną rentę wyrównawczą, dofinansowała powódkę kolonie w Grecji, obóz w Bułgarii, wypłaciła zapomogi pieniężnej, zrealizowała paczki z okazji „Barbórki” w latach 2013 i 2014.

Powódka otrzymała jednorazowe odszkodowanie z tytułu śmierci ojca z (...) Oddział w R. w kwocie 12.326,00 zł. Powódka otrzymała też odprawę pośmiertną, wypłacone też zostały H. W. matce powódki odszkodowania przez (...) S.A. z tytułu grupowego ubezpieczenia pracowniczego.

Dowód: informacja pozwanej k. 47 – 48 i 61 akt, decyzje (...) k. 57 – 60 akt, decyzja o przyznaniu jednorazowego odszkodowania k. 163 akt.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył co następuje.

Zgodnie z art. 415 kc kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia.

Uregulowanie to przewiduje odpowiedzialność na zasadzie winy.

Zgodnie z art. 435 § 1 kc prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu chyba, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Uregulowanie to przewiduje odpowiedzialność na zasadzie ryzyka.

Zgodnie z art. 446 §4 kc dodanym przez art. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 30.05.2008 r. (Dz.U. nr 116 poz. 731) obowiązującym od dnia 03.08.2008 r. Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego (poszkodowanego wypadkiem przy pracy – art. 446 § 1 kc) odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Przepis tego uregulowania ma na celu zaspokojenie szkody niematerialnej – zaspokojenie wyrządzonej krzywdy doznanej przez osoby najbliższe w rozumieniu powołanego uregulowania.

Uregulowanie tego przepisu jest uregulowaniem wciąż stosunkowo nowym, brak jest obszerniejszego orzecznictwa sądowego na jego tle.

Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż zadośćuczynienie przewidziane tym uregulowaniem odpowiada ukształtowanemu już pojęciu zadośćuczynienia przewidzianego uregulowaniem art. 445 § 1 kc w zakresie rozumienia jego celu i określenia wysokości.

W tym rozumieniu zadośćuczynienie to powinno stanowić pieniężny ekwiwalent szkody niematerialnej, generalnie, w szerokim znaczeniu tego słowa, szkody – krzywdy moralnej poniesionej przez osoby najbliższe poszkodowanemu, przy czym pod pojęciem krzywdy należy rozumieć cierpienia fizyczne i psychiczne tych osób.

Zadośćuczynienie to powinno mieć niewątpliwie charakter kompensacyjny, gdy jest świadczeniem jednorazowym mającym na celu zminimalizowanie krzywdy. Nie powinno być symboliczne ani nadmierne w stosunku do doznanej krzywdy, a jego wysokość powinna odpowiadać aktualnym warunkom, przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, przeciętnej stopie życiowej grupy społecznej, zawodowej, do której należał poszkodowany i należą osoby najbliższe dochodzące roszczeń z tytułu jw.

Określając wysokość tego zadośćuczynienia Sąd powinien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar krzywdy w tym szczególnie: stopień i czas trwania cierpień fizycznych, psychicznych osób najbliższych, prognozy na przyszłość, wiek tych osób, konieczne zmiany w ich życiu codziennym i w perspektywicznych planach życiowych.

Nie ulega wątpliwości dla Sądu, iż oceniając wysokość zadośćuczynienia Sąd powinien mieć na uwadze przyczynienie się poszkodowanego do wypadku, w razie zgłoszenia takiego zarzutu i jego wykazania przez stronę odpowiedzialną za szkodę – pozwaną jak w niniejszym postępowaniu oraz powinien mieć na uwadze wysokość wypłaconego osobom najbliższym jednorazowego odszkodowania przez ZUS z mocy ustawy wypadkowej.

Bez znaczenia dla oceny jak wyżej, zdaniem Sądu, pozostaje kwota wypłacona z tytułu ubezpieczenia grupowego pracowniczego wskazywanego powyżej, jak również pieniężne świadczenia dobrowolne pozwanej w postaci powołanej powyżej.

Pozwana ponosi odpowiedzialność w rozumieniu art. 435 § 1 kc powołanego powyżej, gdy brak jest przesłanek z tego uregulowania wyłączających taką odpowiedzialność, nie były one powoływane przez pozwaną, tj. odpowiedzialność na zasadzie ryzyka, gdy decydujące znaczenie dla jej ustalenia ma uprzednie ustalenie, że dany podmiot jak w uregulowaniu wyrządzający szkodę wprawiany jest w ruch za pomocą sił przyrody, co niewątpliwie zachodzi po stronie pozwanej, gdy bez użycia tych sił nie mogłaby ona prowadzić swojej działalności, co jest faktem powszechnie znanym.

Pozwana uznała zasadę odpowiedzialności, co wyraża się bezspornym faktem wypłacenia powódce świadczeń wskazanych powyżej w związku ze śmiercią ojca P. W. w następstwie wypadku przy pracy w pozwanej.

Zdaniem Sądu w sprawie nie ulega wątpliwości, iż powódka bezspornie należy do kręgu najbliższych członków rodziny poszkodowanego oraz, iż doznała krzywd w powołanym rozumieniu uregulowania art. 446 § 4 kc, krzywd w postaci cierpień psychicznych o znacznym natężeniu w związku ze śmiertelnym wypadkiem ojca powódki przy pracy w pozwanej.

Krzywdy te wynikają wprost z zeznań świadka H. W. słuchanej w sprawie na tę okoliczność oraz z zeznań powódki.

Za znacznym natężeniem krzywd przemawiają jednoznacznie okoliczności powoływane w tych zeznaniach w odniesieniu do reakcji powódki i zmian w życiu powódki po śmierci ojca powódki wskazane powyżej biorąc pod uwagę kolejno: młody wiek powódki osierocenie małoletniej powódki (lat niespełna 16) w okresie dzieciństwa, dojrzewania, dorastania tj. osierocenie w okresie koniecznego udziału obojga rodziców w procesie wychowawczym dzieci.

Zeznania te Sąd uznał w pełni za wiarygodne jako odpowiadające doświadczeniu życiowemu, faktom powszechnie znanym i jako niekwestionowane przez pozwaną.

Za znacznym natężeniem krzywd powódki przemawia też opinia biegłej sądowej z zakresu psychologii, którą Sąd w pełni podzielił jako wydaną w oparciu o specjalistyczną wiedzę, po przeanalizowaniu akt sprawy, po bezpośrednim badaniu powódki oraz jako obszernie, przekonująco uzasadnioną przy braku zastrzeżeń stron do jej treści. Z tych wszystkich przyczyn Sąd uznał opinię tę za wiarygodną.

Podnieść należy, iż niewątpliwie trudnym jest ocena znacznosci krzywd dla osób najbliższych w przypadku śmierci osoby poszkodowanej w wyniku m.in. wypadku przy pracy jak w niniejszym postępowaniu.

Faktem powszechnie znanym jest bowiem okoliczność, iż natężenie takich krzywd jest zazwyczaj widoczne jako znaczne dla osób trzecich, znajduje odzwierciedlenie w stanie osób najbliższych bezpośrednio po wypadku. Z upływem czasu natężenie takie zmniejsza się pozornie poprzez konieczność adaptacji do zaistniałej sytuacji, co nie pozwala na wykluczenie krzywd zaistniałych i skutkujących na przyszłość.

W takim rozumieniu dla oceny krzywd dla celów zadośćuczynienia jak w niniejszym przypadku znaczenie mają krzywdy powstałe bezpośrednio po śmierci poszkodowanego ojca powódki, ich stopień natężenia i wpływ tych krzywd na życie przyszłe powódki jako osoby najbliższej poszkodowanego, w tym wypadku, na życie małoletniej powódki bez ojca, jego pomocy i wsparcia, przy braku pogodzenia się z jego nagłą utratą przez powódkę, przeżywania żałoby w sposób powoływany w opinii biegłej sądowej, w sposób typowy, który nie eliminuje krzywd doznanych, zmniejsza ich oddziaływanie w toczącym się życiu codziennym z upływem czasu.

Zdaniem Sądu w sprawie istnieją podstawy do przyjęcia, iż poszkodowany zmarły ojciec powódki P. W. przyczynił się do wypadku przy pracy w 30 %.

Za takim przyjęciem przemawia opinia powołanego w sprawie biegłego z zakresu bhp, przy jej wnioskach końcowych, w których biegły wskazuje na możliwe przyczynienie się P. W. do zaistnienia wypadku w 30 % lub 40 %.

Sąd podzielił tę opinię, opinię tę Sąd uznał za wiarygodną w części dotyczącej przebiegu wypadku jak również dotyczącej 30 % przyczynienia się poszkodowanego do zaistnienia wypadku jako wydaną w oparciu o specjalistyczną wiedzę, logicznie, obszernie i przekonująco uzasadnioną, w sytuacji uwzględnienia przez biegłego całości dokumentacji, materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu przed Sądem dotyczącego wypadku P. W. przy pracy w pozwanej, charakterystyki pracy poszkodowanego, miejsca wykonywanej pracy w dniu zdarzenia, przy braku ostatecznie wniosku stron o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego sądowego z tego samego zakresu i wniosku pozwanej o uwzględnienia przyczynienia w wysokości 30 %.

Sąd nie podzielił tej opinii w zakresie przyczynienia się P. W. do wypadku przy pracy w pozwanej w 40 %, przy stwierdzonym w opinii braku obiektywnych metod wyliczenia przyczynienia się stron do powstania wypadku, ustaleniu, że do wypadku doprowadziła w pierwszej kolejności skrajnie niesprawna lina ciągnąca kolejki, która w tej sytuacji niewątpliwie nie powinna być dopuszczona do ruchu oraz mając na uwadze, iż jazdę kolejką kontynuowała cała brygada, w tym brygadzysta, który powinien był nie dopuścić do tej jazdy.

Zajmując takie stanowisko Sąd uznał, iż adekwatną kwotą zadośćuczynienia do doznanych przez powódkę krzywd w powyższym rozumieniu art. 446 § 4 kc jest dochodzona kwota,

150.000,00 zł, z uwzględnieniem 30 % przyczynienia się poszkodowanego ojca powódki do wypadku przy pracy w pozwanej, tj. ostatecznie kwota 105, 000,00 zł

Zdaniem Sądu kwota zadośćuczynienia j.w przysługuje powódce niezależnie od otrzymanego przez powódkę jednorazowego odszkodowania z ZUS i pomimo wypłaconych powódce przez pozwaną świadczeń wskazanych powyżej, niekwestionowanych przez powódkę. Inaczej ustalając adekwatną, zdaniem Sądu wysokość zadośćuczynienia do krzywd doznanych przez powódkę Sąd miał na uwadze, iż wypłacone powódce świadczenia pozostają bez wpływu na wysokość zadośćuczynienia o czym była mowa już powyżej

Sąd uznał, iż taka kwota zadośćuczynienia umożliwi powódce „zminimalizowanie” doznanych krzywd mając na uwadze, iż świadczenie to ma charakter jednorazowy, kompensacyjny o czym była mowa również już powyżej.

W konsekwencji takiego stanowiska Sąd:

- w pkt. 1 wyroku z mocy powołanego uregulowania art. 446 § 4 kc zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 105.000 zł tytułem zadośćuczynienia kolejno z ustawowymi odsetkami i odsetkami za opóźnienie z mocy art. 481 § 1 i 2 kpc, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015r. i od dnia 1 stycznia 2016r., zasądził je od dnia 15.07.2015 r., tj. od dnia następnego po upływie terminu zakreślonego w piśmie wzywającym pozwaną do dobrowolnej zapłaty świadczenia na rzecz powódki, do dnia zapłaty,

- w pkt. 2 wyroku oddalił powództwo w pozostałej części tj. ponad kwotę 105.000,00 zł jako bezzasadne, przy przyjęciu przyczynienia się poszkodowanego ojca powódki do zaistnienia wypadku jw.,

- w pkt. 3 wyroku z mocy art. 100 kpc, który między innymi stanowi, iż w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione, zniósł wzajemnie pomiędzy stronami koszty zastępstwa procesowego, gdy roszczenie powódki zostało bezspornie uwzględnione częściowo,

- w pkt. 4 wyroku nakazał pobranie od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty od pozwu kwoty 5.250,00 zł wyliczonej jako 5 % od uwzględnionego żądania pozwu z mocy art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28.07.2005 r. (j.t. Dz.U. z 2010 r., Nr 90 poz. 594) oraz kwoty 887,37 zł tytułem nieuiszczonych kosztów opinii biegłych sądowych wydanych w sprawie z mocy art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych powołanej powyżej, wyliczonych jako 70 % kosztów faktycznych, stosowanie do uwzględnionego żądania pozwu (wg wyliczenia całość kosztów: 1267.67 x 70 %), z mocy art. 113 ust. 4 tej ustawy odstąpił od obciążania powódki resztą kosztów procesu.

Sędzia